

og navnlig for Underbefalingsmændene, hvilket betydeligt Ansvar de kunne paadrage sig ved uslykkelig at anvende Magt, saa er det ogsaa rigtigt i § 136 bestemt at udtale, under hvilke Omstændigheder de ere berettigede til at anvende legemlig Magt. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale Vnderingsforslaget under Nr. 12 til det høie Thing.

Vnderingsforslaget under Nr. 13 har jo ikke kunnet glæde sig ved Udvalgets Tilslutning. Fra den ærede Ordførers Side mødte det imidlertid dog heller ikke nogen bestemt Modstand. Det angaar vel ikke nogen overordentlig vigtig Sag, men jeg tror, at det vil være fuldkomment rigtigt og konsekvent at medtage den hele Bøtestraf som et disciplinært Straffemiddel. Vi behøve virkelig ikke, hvad jeg allerede udtalte ved 2den Behandling, at frygte for, at den „hidtil u kjendte, strenge Arrest i Bøien“ er en saa særlig farlig Straf, at den ikke skulde kunne indrømmes som Disciplinærstraf.

Hvad Vnderingsforslaget under Nr. 14 angaar, da kan jeg fuldt vel forstaa de Anskuelser, der fremkom ved Sagens 2den Behandling, og ligeledes, at de have fundet deres Udtryk i det her stillede Vnderingsforslag. Og det er derhos ganske rigtigt, som det af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bytphen-Aldere) blev fremhævet, at, hvad der tilsigtes ved Vnderingsforslaget, kun er at opretholde den Tilstand, som nu gennem en lang Mærække har bestaaet saavel i Hæren som i Flaaden eller i det Mindste, hvis jeg da ikke hukker feil, i visse Forhold for Flaadens Vedkommende. Men jeg kan dog ikke gaa ind paa Forslaget. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mente, at der var saa meget mindre Grund til at fravige den gamle Tilstand i saa Henseende, som den ikke havde medført Ulemper. Det skal jeg nu lade staa hen, skjøndt det vel kunde hænde, at man ved enkelte Leiligheder, ved enkelte Afdelinger har følt Ulemper deraf, og derpaa skal jeg i alt Fald ikke lægge nogen særlig Vægt. Men hvad der har bevæget Krigsbestyrelsen til at foreslaa § 202 affattet, som den er affattet i Lovforslaget, det er, som udtalt i Motiverne til Lovforslaget og som udtalt af mig, da Sagen var til 2den Behandling, hvorfor jeg ikke

skal trætte det høie Thing med videre Gjen-tagelser, Hensynet til Dyrholdelsen af Disciplinen. Det staar som det første Formaal, og Hensynet dertil nødvendiggjør, at man maa kunne ramme visse Smaaforsøelser, som man ikke kan lade gaa upaaaltale hen, hurtigt og tilstræffelt skarpt. Men der er i Dyrigt ogsaa et andet Hensyn, som har gjort sig gjældende ved Affattelsen af 4de Stykke i § 202, og det er Hensynet til de paaagjældende Krigsmænd selv. Jeg tror, at, saaledes som Paragrafens 4de Stykke er affattet, ville de i Reglen blive gunstigere stillede, end de ville blive det, naar man henviser dem til at kunne forlange enhver disciplinær Dom, som overgaar dem, afgjort ved Krigsret, hvorved de kunne ifalde en strengere Straf. Jeg er saaledes overbevist om, at Paragrafens 4de Stykke er rigtig affattet, og at det er en sund og rigtig Anskuelse, der ligger til Grund for det, samt at Benyttelsen af den Myn-dighed, som det hjemler, ikke nogensinde vil finde Sted paa en saadan Maade, at man vil have skjellig Grund til at reise Klage, hvorved det jo maa erindres, at der er truffet en bestemt Grændse saaledes, at Disciplinærstraffen, saasnart den overskrider en vis Størrelse, ikke kan udføres mod den Paaagjældendes Villie og bestemt udtalte Dnsse om at faae den henvist til Krigsrettens Afgjørelse.

Den Dag for Lovens Strafftræden, som under Nr. 15 er bragt i Forslag af mig, er fastsat af Hensyn til de ikke saa Arbejder, der ville være at foretage efter Lovens Vedtagelse i Rigsdagen og efterfølgende Stadfæstelse. Jeg behøver i Dyrigt ikke at udtale, at det vilde være mig en overordentlig Glæde og Tilfredsstillelse, hvis det Dnsse maatte komme til at gaa i Dpfylde, som blev udtalt af den ærede Ordfører, saa at Loven virkelig kom til at træde i Kraft den 1ste Oktober. Og jeg ventet og haaber i saa Henseende, at man i det andet Thing vil anerkjende den Trang, der er tilstede til at faae de gamle forældede og i mange Retninger aldeles ubrugelige Lovbestemmelser paa dette Omraade afløste af en ny og hensigtsmæssig Straffelov, og at man derfor vil fremme Sagen saa hurtigt som mu-